

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **T. J.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, čj. 15 A 57/2020-132,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nečinnosti (nezajištění průběžné desinfekce veřejných prostranství s ohledem na epidemii viru SARS-CoV-2), s níž spojil návrh na vydání předběžného opatření. Tento návrh městský soud usnesením označeným v záhlaví zamítl. Dospěl totiž k závěru, že návrh na vydání předběžného opatření směřuje ke stejnému cíli jako návrh ve věci samé, a žalobce ve věci nedoložil žádné relevantní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit existenci jemu hrozící vážné újmy do doby, nežli soud rozhodne ve věci samé.

[2] Usnesení městského soudu nyní žalobce (dále „stěžovatel“) napadá u Nejvyššího správního soudu kasační stížností. V ní především namítá, že se městský soud návrhem prakticky nezabýval, nepřihlédl ani k jednomu z navržených důkazů a nevyslechl ani jednoho z navržených svědků. V podání ze dne 19. 9. 2020 stěžovatel doplnil, že není zřejmé, z jakých důkazů městský soud při vydání napadeného usnesení vycházel, neboť žalovaný žádné důkazy nepředložil a městský soud se „*spokojil pouze s jakýmsi pochybným tvrzením*“. Městský soud tak nezjistil stav věci a věc neprojednal. Dalšími doplněními kasační stížnosti stěžovatel mj. napadá postup žalovaného z hlediska jeho přístupu k řešení koronavirové epidemie a nerespektování přijatých opatření ze strany spoluobčanů.

[3] Podle § 104 odst. 3 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), je nepřípustná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, které je podle své

povahy dočasné. Typově se bude jednat o rozhodnutí učiněná soudem v průběhu řízení, jejichž účelem je pouze prozatímně upravit poměry účastníků řízení. Z dikce § 38 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že takovým procesním institutem je i předběžné opatření.

[4] Rozhodnutí o předběžném opatření slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků do doby, než se tyto poměry změní nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.). Dočasná povaha usnesení o zamítnutí návrhu na předběžné opatření ve věci je tedy nepochybná. Tento právní závěr Nejvyšší správní soud zastává konzistentně ve své judikatuře [blíže viz usnesení ze dne 28. 1. 2004, čj. 1 Ans 2/2003-35 (č. 762/2006 Sb. NSS), ze dne 27. 2. 2019, čj. 4 As 403/2018-14, anebo rozsudek ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 Ads 52/2007-145].

[5] Kasační stížnost stěžovatele směřuje právě proti usnesení městského soudu o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření. Jelikož se jedná o rozhodnutí ze své povahy dočasné, je z přezkumu Nejvyššího správního soudu vyloučeno a kasační stížnost proti němu není přípustná, o čemž byl ostatně stěžovatel městským soudem poučen. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že napadeno v tomto řízení bylo pouze usnesení o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření, nikoliv rozhodnutí ve věci samé. Řízení o žalobě bude před městským soudem nadále pokračovat.

[6] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v souladu se zásadou hospodárnosti řízení neřešil splnění poplatkové povinnosti ani povinné zastoupení stěžovatele. Nepřípustnost kasační stížnosti proti napadenému usnesení je zřejmá z textu zákona a jednoznačné prejudikatury. Jednalo by se proto o bezúčelný a zcela neefektivní postup (k obdobnému postupu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, čj. 3 As 109/2014-10). Stejně tak se Nejvyšší správní soud s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti nezabýval ani podáním stěžovatele ze dne 18. 9. 2020, v němž stěžovatel poukazuje na podjatost senátu městského soudu. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že podle § 8 odst. 1 s. ř. s. nemohou být důvodem vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci. Stejně tak je třeba připomenout, že námitku podjatosti soudce musí účastník uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží (§ 8 odst. 5 s. ř. s.).

[7] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu